

Karmelgemeenschap Bierbeek v.z.w.
Oude Geldenaaksebaan 2
B-3360 Bierbeek België

DE HEER KOMT WELDRA

Tweede zondag van de Advent

Vertrouwen en vreugde

Hoe troostend is het, na het verheven programma van heiliging te hebben gezien waarnaar wij moeten streven, de prachtige teksten te beschouwen van de liturgie van vandaag. Zij vormen een uitnodiging tot het grootste vertrouwen op Gods hulp. 'Weldra zal uw redding komen, waarom wordt ge door onrust verteerd? Ik zal u redden, Ik zal u bevrijden, vrees niet... Zoals een moeder haar kinderen troost, zo zal Ik u vertroosten', zegt de Heer. De Heer wil in ons geen angst of ontmoediging opwekken. Hij stelt ons een verheven weg van heiligheid voor, maar laat ons ook niet alléén. Hij snelt ons te hulp om ons te ondersteunen.

De Mis van vandaag geeft duidelijk Jezus' bedoeling te kennen: niet alléén het volk van Israël redden, een klein getal uitverkorenen, maar ook de heidenen en zelfs alle mensen. 'Zie de Heer komt om de volkeren te redden'. Laat ons dus vertrouwen hebben en ons verheugen, volgens de wens van St.-Paulus: 'Moge de God van de hoop u vervullen met alle vreugde en vrede die het geloof u kan schenken, zodat gij overvloeit van hoop door de kracht van de heilige Geest' (Rom. 15, 13). En om onze hoop in Christus door tastbare feiten te prikkelen, toont het Evangelie ons de grootheid van zijn werken: ...blinden zien, kreupelen gaan, melaatsen worden gereinigd, doven horen, doden verrijzen, en aan armen wordt het Evangelie verkondigd.

Er is geen enkele stoffelijke of zedelijke ellende die Jezus niet kan genezen. Het enige dat Hij vraagt is dat we met geloof en met verruimd hart tot Hem komen, vol vertrouwen op zijn almachtige en barmhartige liefde.

Ingetogenheid en versterving

In het Evangelie van vandaag stelt Jezus ons de sterke en strenge figuur van de Doper voor ogen: 'Wat zijt ge in de woestijn gaan zien?... Een man in zachte klederen gedost?...'

Als wij onze harten op de komst van de Verlosser willen voorbereiden, moeten wij ons van de aardse goederen onthechten, zoals de H. Johannes de Doper. Johannes had alles verlaten en had zich in de woestijn teruggetrokken, waar hij een leven van boetvaardigheid leidde. Zijn voorbeeld nodigt ons uit ons terug te trekken in de inwendige woestijn van ons hart, ver van de schepselen, om de komst van Jezus af te wachten in diepe ingekeerdheid, in stilte en eenzaamheid - voor zover onze plichten van staat dit toelaten. Zelfs in dorheid of neerslachtigheid moeten wij in die verwachting volharden: 'Zie de Heer zal zich tonen' - zo zingen de getijden van de dag - ,en Hij zal zijn belofte houden: als Hij wat talmt, laat ons op Hem wachten, want Hij zàl komen en niet uitblijven'.

Voegen we bij de inwendige ingetogenheid een sterkere geest van boete en versterving: één of andere versterving in voedsel, rust of kleding; één of ander lastig werk of iets wat onze natuur tegenstaat.

Als wij de zoete vreugden van Kerstmis willen smaken, moeten wij er ons op voorbereiden door de gesteltenissen die de Kerk ons juist vandaag uitnodigt te vragen: 'Wij smeken U, Heer, ons te leren... de aardse goederen te verachten en de hemelse lief te hebben'.

Heer, breng mij tot zwijgen...

Gij, mijn Woord, mijn Zaligmaker, hoe kan ik eraan twijfelen dat Gij op aarde komt om mij zalig te maken en te heiligen? Zou ik niet vol hoop en vertrouwen tot U gaan, tot U die niets hebt nagelaten om mij toch vooral maar uw oneindig barmhartige liefde te betuigen? Uw menswording, uw geschrei als pasgeboren Kindje, uw nederig en verborgen leven, uw apostolaat, uw wonderen, uw smartelijk lijden en uw dood, uw bloed dat Gij vergoten hebt, is dat alles niet voldoende om mij aan uw liefde te doen geloven en mijn hart voor het volledigste vertrouwen open te stellen? 'Mijn God, ik begrijp uw liefde voor mij wel... Ik voel het, al had ik alle misdaden op mijn geweten die bedreven kunnen worden, dan zou ik toch niets van mijn vertrouwen verliezen; met een hart dat breekt van berouw zou ik mij in de armen van mijn Verlosser werpen. Ik weet dat Hij de verloren Zoon liefheeft, ik heb zijn woorden tot Magdalena, tot de overspelige vrouw en tot de Samaritaanse vrouw gehoord. Neen, niemand kan mij schrik aanjagen, ik weet wat ik van zijn barmhartige liefde moet denken. Ik weet dat dit ontelbaar aantal beledigingen in een oogwenk zou verdwijnen, als een druppel water in een brandende vuurpoel'.

Met dit vertrouwen, Jezus, wil ik mijn weg voortzetten en opnieuw met mijn povere pogingen beginnen.

Gij nodigt mij in deze advent uit tot meer ingetogenheid, meer in- en uitwendige stilte, om naar uw stem te luisteren en mij op uw komst voor te bereiden. Breng in mij tot zwijgen dat voortdurend bezig zijn met nutteloze dingen, die tegenstrijdige stemmen van de natuur, die eigenliefde en overgevoeligheid, heel dat verstrooiende drukke gedoe van de verbeelding en alle nutteloze gedachten en zorgen.

Ik erken dat mijn geest en mijn hart vaak lijken op een woeste zee, waarvan de golven zonder ophouden met oorverdovend geraas heen en weer rollen. En toch, zo Gij het wilt, is één teken van U voldoende om de kalmte te doen terugkeren en alles tot rust te brengen.

Ja, Gij leert mij begrijpen dat inwendige stilte de onthechting van zichzelf en van de schepselen vereist en zowel in- als uitwendige versterving gebiedt. Uit liefde tot U wil ik de nieuwsgierigheid van ogen, oren, gedachten en verbeelding bedwingen en mijn hartstochten tot zwijgen brengen.

Gij, eeuwig 'Woord, mijn Verlosser, trek al mijn krachten tot U, houd mijn inwendige blik vast op U gericht, zodat ik niets meer kan zoeken en beluisteren dan U, Eeuwig Woord van mijn eeuwige God!

Br. Hendrikus o.c.d.

Bron: Van Hart tot Hart, 1962
Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.